

อินเทอร์เน็ตในห้องเรียน

ดร.บวร ปภัสราทร

คณะบดีเทคโนโลยีสารสนเทศ บางมด

เราพูดกันมากเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตในการศึกษาของลูกหลานไทย พูดกันมากจนกระทั่งเกิดความหลงผิดในบางวงการเลยทีเดียว ที่ว่าหลงผิดก็คือ พวกกันคิดว่าเมื่อเอาอินเทอร์เน็ต เมื่อเอาเครื่องคอมพิวเตอร์เข้าไปไว้ในโรงเรียนแล้ว ลูกหลานจะเก่งขึ้นทันตาเห็นเพราะอิทธิฤทธิ์ของอินเทอร์เน็ตร่วมกับเครื่องคอมพิวเตอร์พอดีกันแบบนี้แล้ว ใจทย์เลยเปลี่ยนไป กลายเป็นทำอะไรจะให้โรงเรียนมีอินเทอร์เน็ตมีเครื่องใช้งานมากๆ เหมือนบ้านฝรั่งเมืองฝรั่ง

แน่นอนว่า ถ้าเปลี่ยนใจทย์เป็นแบบนี้แล้ว ทำอย่างไร ก็ไม่มีวันประสบผลสำเร็จในยามนี้ของประเทศไทย ที่สตกคไม่ค่อยจะมี ที่มีคือนี้ท่วมทันเสียมากกว่า ครั้นพอไม่ได้ตั้งใจพวกเรา ก็เลยเล่นเกมไก่ไข่ ใครมาก่อนใครกันเป็นที่สนุกสนาน ฝ่ายหนึ่งก็บอกว่า เพราะฉันไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่มีอินเทอร์เน็ตถูกศิษย์ฉันจึงคิดไม่เป็น คั้นไม่เป็น อีกฝ่ายหนึ่งก็บอกว่า ต้องลงทุนโครงสร้างพื้นฐานอย่างเพียงพอก่อน จึงจะปรับปรุงวิธีการเรียนวิธีการสอนได้

ฟังดูก็เหมือนจะจริง เพราะทั้งฝรั่ง ทั้งญี่ปุ่น ทั้งสิงคโปร์ ก็พูดคล้ายๆ กันนี้แหละ แต่จริงๆ แล้ว เราจับใจทย์ได้ถูกต้องหรือไม่ ลองคิดดูกันว่า ห้องเรียนหนึ่งๆ จะมีทางอื่นหรือไม่ที่จะนำข้อมูลข่าวสารจากโลกภายนอกเข้าสู่ห้องเรียนนั้น โดยไม่ต้องมีคอมพิวเตอร์ ไม่ต้องมีอินเทอร์เน็ต เรามีเครื่องมืออื่นอีกหรือไม่ ที่จะทำหน้าที่นี้ได้

ผู้ที่เป็นกองเชียร์อินเทอร์เน็ต คงรีบปฏิเสธทันทีทันใดว่า ไม่มีเครื่องมืออื่นใดแล้วที่จะทรงอานุภาพในการนำข้อมูลข่าวสารจากโลกภายนอกเข้าสู่ห้องเรียนได้ดีเท่า ซึ่งก็เถียงไม่ได้ว่าไม่จริง แต่ต้องคิดต่อไปว่า ประเทศเราต้องใช้ความพยายามอีกมากแค่ไหน ถึงจะนำอินเทอร์เน็ตเข้าสู่ห้องเรียนได้เหมือนเมืองฝรั่ง และเมื่ออินเทอร์เน็ตเข้าสู่ห้องเรียนแล้ว เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองฝรั่ง จะเกิดขึ้นในห้องเรียนไทย

มองย้อนหลังไปเมื่อห้าสิบหกสิบปีก่อน ตอนที่เริ่มมีโทรทัศน์ขึ้นมาใหม่ๆ ในประเทศไทย เคยอ่านหนังสือจากกรมประชาสัมพันธ์ บันทึกไว้ว่าพวกเราคนไทยหวังจะใช้โทรทัศน์เพื่อเป็นสื่อเพิ่มความรู้ให้กับพวกเรา

อยากจะถามว่าความคิดที่ว่าจะใช้โทรทัศน์เสาะแสวงหาความรู้ นั้น บัดนี้ยังคงอยู่หรือไม่ ถ้ายังคงอยู่รายการโทรทัศน์สารพัดเกมโชว์ คือวิธีการเสาะแสวงหาความรู้จากโทรทัศน์ของพวกเราคนไทยใช่หรือไม่ ถ้าคำตอบคือใช่

การที่ลูกหลานไทยในปัจจุบันใช้อินเทอร์เน็ต เสาะแสวงหาความรู้ โดยการสารพัด **Chat** ตาม **Web board** และ **Chat room** ต่างๆ รวมทั้งการที่บ้านเรามีเว็บไซต์สารพัดฉบับเท็งมากมาย ก็เป็นสิ่งเดียวกับที่เราอมรับว่าเป็นการแสวงหาความรู้นั่นเอง นอกจากนั้น

ถ้าเราเชื่อจริงๆ ว่าโทรทัศน์ยังเป็นเครื่องมือเสาะแสวงหาความรู้อยู่จริง อยากถามว่ามีห้องเรียนสักกี่ห้องในประเทศไทย ที่มีเครื่องรับโทรทัศน์อยู่ในห้องเรียน ทั้งๆที่มีโทรทัศน์ใช้งานในประเทศไทยมาหลายสิบปีแล้ว เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า ความพยายามของเราในการนำอินเทอร์เน็ตเข้าสู่ห้องเรียนในวันนี้จะไม่ประสบชะตากรรมเหมือนกับที่เกิดกับโทรทัศน์

ดังนั้น โจทย์ที่แท้จริงของเราในเรื่องนี้ น่าจะเป็นอะไรกันแน่

ลองดูตัวอย่างการสอนของครูในโรงเรียนบ้านนอกแห่งหนึ่งของออสเตรเลีย ในห้องเรียนนั้น กำลังเรียนวิชาคล้ายๆ วิชา สปช.ของลูกหลานเรา เป็นบทเรียนที่เกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ในสังคม

วิธีที่ครูครูฝรั่งออสซี่คนนั้นสอนเด็กนักเรียนคือ ชวนนักเรียนในชั้นเรียนโทรศัพท์ไปพูดคุยกับผู้คนในอาชีพต่างๆ ในเขตบ้านนอกนั้น โทรศัพท์ที่ใช้แสนจะธรรมดาเป็นโทรศัพท์แบบแฮนด์ฟรี เหมือนที่เราใช้กันอยู่ตามบ้านนี้แหละ

เด็กนักเรียนสามารถสอบถามข้อสงสัยต่างๆ กับตำรวจ หมอ ทนายความ และอีกสารพัดอาชีพจากโทรศัพท์ในห้องเรียนนั้น คุณครูไม่ได้หยุดแค่นั้น หากแต่ยังใช้ข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่น ช่วยอธิบายลักษณะการทำงานของอาชีพต่างๆ ควบคู่ไปกับการฉายวิดีโอเทปภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดที่พระเอกนางเอกเป็นตำรวจ เป็นหมอ เป็นทนายความ แล้วแต่ที่กำลังสอนเรื่องกออาชีพไหนให้เด็กดูด้วย

ที่แน่ไปกว่านั้นก็คือ ในห้องนั้นไม่มีอินเทอร์เน็ตหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่นักเรียนและครูก็ร่วมกันแสวงหาความรู้จากโลกภายนอกเข้ามาสู่ห้องเรียนได้ โดยใช้เครื่องมือไอทีเหมือนกัน แต่เป็นเครื่องมือไอทีที่เรารู้จักคุ้นเคยกันมานานแสนนานแล้ว

ถ้าดูตัวอย่างนี้แล้ว คงพอเดากันได้แล้วว่า โจทย์จริงๆ ของพวกเราก็คือ ทำอย่างไรจะทำให้ห้องเรียนของเราเป็นห้องเรียนที่เสาะแสวงหาความรู้จากโลกภายนอกอย่างสม่ำเสมอ และการแสวงหาความรู้จากโลกภายนอกอย่างสม่ำเสมอ และการแสวงหาความรู้นี้มีได้จำกัดด้วยเครื่องมือแต่ประการใด เพียงแค่คุณครูและนักเรียนมีจิตใจที่จะเสาะแสวงหาความรู้จากโลกภายนอกอย่างแท้จริง ขอเพียงแค่ห้องเรียนมีโทรศัพท์แฮนด์ฟรี เพียงเครื่องเดียวสามารถเสาะแสวงหาความรู้ได้แล้ว

และหากเราผ่านสภาพนี้ไปได้ ถ้าเรามีอินเทอร์เน็ต เราจะได้ดีขึ้นไปอีกหลายหลายร้อยเท่า แต่ถ้าวันนี้เรานั่งรออินเทอร์เน็ต ให้มาอยู่ในห้องเรียนของเราเสียก่อนถึงจะเริ่มแสวงหาความรู้จากโลกภายนอก เชื่อขนมกินได้เลยว่า เมื่อวันนั้นมาถึงอินเทอร์เน็ตในห้องเรียนบ้านเราคงไม่ต่าง

ไปจากโทรศัพท์และโทรทัศน์ในห้องเรียนในปัจจุบันที่เป็นเพียงแค่เครื่องโทรศัพท์และโทรทัศน์
เอาไว้พูดคุยและเอาไว้ดูเกมโชว์เพื่อหาคำตอบสุดท้าย

เปรียบไปก็เหมือนไปได้พลอย

□ □ □ □